

קלג:

עין משפט
נר מצוה

קרב א מ"י פ"ו מהלכות
נחלות הל' י"ז פמג
עשין לו טושי"ע ח"ת ט"י
רסב:

קב"א ב' ח"י פ"ט מהל'
מחנה הלכה א'
טושי"ע י"ד ס"י רנה פכ"ף
יג:

קרבב ג מיי פיו תהלי
נחלות הלכה יא סמג
עשין לו פושע חית פ
רפכ:

דבינו גרשום

שני נמי שקול. כלומר:
דיחלוקו בין ראשון לשני:
אמר ר' רבא דייני
דחצצתא. ליה וידעין עיקר
הדין שלא עושין שפה
ומחצצין ביניהן לזה חצי
ולזה חצי דייני הכי. ולא
היינו דשלח רבי עולא
אם ראשון ראי ליישוב
אין לשני במקום ראשון
כלום: איכספ. רב עיליש:
קרא עליה. רבא: אני
בבעת אחישנה. כלומר
אל תבטיש החליל שלא

[illegible][illegible]

יש נוחלין פרק שמיני בבא בתרא

עֲלִיָּא ר' יצחק. נראה דאין לפרש עֲלִיָּא עליה ממש
ונחמא קאמר כי הוה דמליטר גמלי ספקי דעריסות
(מילין 56) כמו שפי' בנזקקס המס דמדקאמר הוה הכנים אחת וכו'
הכנים שש ש"מ ולא נחמא קאמר אלז דוקא לכך נראה לו עֲלִיָּא כלי

ההוא דאמר ליה לחם
לפלוני וראשון ראוי
ראשון אתא שני קא
קמיה דרבא למימר ש
דחוצתא הכי דיני
אחא בר רב עמיא
ה' ^בבעתה אחישנה:
נכסיו לאחרים והניח
עשוי אלא אין רוח חב
אומר אם לא היו בני
למוב: גמ' איבעיא
עליה דרשב"ג או לא
היה לו בן שלא היה
עוליא דידיה קם א

בא עָלַי שְׂמָאֵי בַמִּקְלָו וּתְרַמְּצֵנִי
כִּי, נִרְאֶה לְשֶׁנֶּכֶדָּא עוֹדֵהוּ
גִבְרָא דְכֻבֵּשׁ נִכְסָיו לַיהוֹנָתָן כִּי עוֹזֵל
הָיִיד נִכְסָיו מִנּוּ (מִנּוּ) בְּחַיֵּי וּבְמוֹתוֹ
וְהָיָה סָבּוֹר שְׂמָאֵי שֶׁנָּתַן לַיהוֹנָתָן עִמָּה
שִׁמְתָן לְבָנָיו וְהָיָה סָבּוֹר שֶׁהִחְזִיר הַכֹּל
וְעַל כֵּן בָּא עָלָיו לומר שֶׁעִי מִמֶּנּוּ וּ
לֹא הוֹמַר בָּהּ הַכֵּנִים כִּי עִמָּה מַעֲשֵׂה דְבִית
חוֹרֵר וְכֵן הָיָה הוֹמֵר שֶׁלָּךְ עִי מִמֶּנּוּ הָיָה
וְהַיֵּשֶׁב לוֹ יְהוֹנָתָן אֵינִי כֹחַ שֶׁחָתָה
סָבּוֹר דִּחְתָּה לֹא הָיְתָה מִתְּמַנֶּה גְּמוּרָה
וְכֵן וּ מִתְּמַנֶּה גְּמוּרָה לִמְכּוֹר וּלְהִקְדָּשׁ
אֲבָל כִּי שִׁמְעֵה בִּירוּשָׁלַיִם נִכְדָּרִים מִקְדָּשָׁהּ
יְהוֹנָתָן כִּי עוֹזֵל הִדְרִי אֲבִיו וְהָיָה שְׂמָאֵי
עֹמֵד וּכְתָבוֹ לְשִׁמְאֵי מֶה עָשָׂה שְׂמָאֵי
מִכֶּר מִקְדָּשָׁהּ וְהִקְדִּישׁ מִקְדָּשָׁהּ וְנָתַן
לוֹ אֶת הַשָּׂרָר אֲמַר כֹּל מִי שִׁנָּה
וְיִגְדַּעַר עַל מִתְּמַנֶּה הִזָּחַת יִזְלֹחַ מִן
הַלְקוּחוֹת וּמִיד הַהִקְדָּשׁ וְאַחַר כֵּן
יִזְלֹחַ מִיד זֶה וּשְׂמָאֵי זֶה הַמַּעֲשֵׂה
עֲלָמוֹ הָיָה וְהִירוּשָׁלַיִם מִתְּפָסָה לָּהּ:
כֵּן

שליש והחזיר לבניו שליש בא עליו שמאי במקלו ותרמינו יכול להוציא את מה שמכרתי ומה שהקדשתי אתה יכוננו

[illegible]

הסוף דאמר לחבריו. הראוי לירושלם דמפרש לקמיה: שני נמי שקיל. שהרי לא נתן לראשון כי אם כל ימי חייו וזמנה אינה מתקיימת כי אם לדעת העולם: דייני דחללא. דייני פשרה שאין בקיפון כדין וחלוצין מחלה לזה ומחלה לזה כדין ממון המוטל בספק. ורבינו חננאל פירש

חֲלָלָתָהּ בַּיַּת הַקִּדְשׁ: לֹא הָיִינוּ
 דַּעַת כֹּה' וּמִיָּן דִּלְחָשׁוֹן חָלָו לַיּוֹרֵד
 אֵין לִשְׁנֵי אַחֲרָיו כְּלוֹס: אִכְסִיף. רַב
 עֵלִישׁ מִרְבֵּעַ אֵין יֹאחֲזֵר רַבָּא בְּבִלְט
 חָלוֹ לֹא הָיִימִי בְּכֹאן הִיָּה דִן דִּין שְׁקֵר
 קִרָּא עֵלָיו. רַבָּא לִנְחֻמַּח אֵין הִיָּה בַּעֲתָה
 אַחֲשֵׁנָה בְּעַת שְׁמַלְיָקִיס זְרַרְיִין
 לַיְשׁוּעָה הַקִּבְצָה מִמַּלְאֲכָה לֵהֵם אִף
 אַחֵה אֵין יוֹדַע דִּין שְׁמַעֲלוֹס לֹא
 בִּחָת (א) דִּין חֲקֵלָה עַל דִּין שֶׁהִי
 עֲשָׂיוּ וּמִמֵּינִי לִי: הַקִּבְצָה קִדְשׁ שֶׁהֲגַעַת
 לַהֲרֹחֵלָה וְלֹא בִּשְׁכָלָה: מִתְנַבֵּי: מֶס
 שְׁעָה עֲשׂוּ. מִילְתָּא דַּפְסִיטָא הִיא
 וַחֲשׁוֹן סִיפָא נֶקֶט לֵה לְחִסּוֹר לַעֲשׂוֹת
 כֵּן: אֵין רוּחַ חֲכָמִיס נֻחָה הִימֵנו.
 אֵין לְחֲכָמִיס גִּזְרֵת רוּחַ מַמְשַׁרְתָּא חָלָה
 חֲרוֹן אִף גִּזְרֵת לֵהֵן שְׂכֻעָתִין עֵלָיו
 דִּקָּא עֲקֵר מַחֲלֵה דְלֹאֲרִיחָתָה: רַבָּא.
 בְּגִמְרָה מִפְרַשׁ לֵה אֵין לְפִרְשׁוֹי אַחָה
 בְּלִפְנֵי: גִּמְ' מִ' פִּלְגִי כו'. דַּלְפִּי
 אֵין בְּרִיּוֹ הִסְגִּיס כְּשׁוּרָה אֵין רוּחַ
 חֲכָמִיס נֻחָה הִימֵנו דִּלְמָח נִפְקָא
 מִימִיָּה וְעֵלָיו מַעֲלִיל דְּלִקְקֵן: בַּס
 גִּדְּרִיל רַבִּי דִּינָא. בַּס מִי שְׁמַקְלַע
 עֲטוּרֹת דִּינָא דִּינָא: חֲזַן לֵה
 בִּינִיסָא. דַּג לְזֹרֵךְ אֲשֶׁחַי שִׁילֵדָה:
 לֹא חֲסִיטִיס לְבִי מַלְכָּה. לְחַבְרו
 לְזֹרֵךְ עֲטוּרֹת מַחֲלָן: דְּמִי קִילִי.
 בּוּזֵל: לְגִבּוֹר. אֵין הַקִּדְשׁ וַיִּקְחָהּ
 לְבִנֵּי אֲפֻד דְּנֵהי דְּבִטְלִי אֲוִרִיס וְתוּמִיס
 לַיִשְׁכָּל בֵּהֵן דְּכִמְבִּישׁ (עוֹרָה ב) עַד עֲמוּד
 כֵּהֵן לְאֲוִרִיס וְתוּמִיס אֲפֻד שְׂאוֹמֵר
 לְחַבְרֵי עַד שִׁיבָה מִשְׁחֵי אֲפֻד וְחֻשָּׁן
 מִיָּחָה לֹא בְּטוֹל דִּלְאֵין כִּיֹּאן מִשְׁמַשׁ
 שְׂמוּנָה בְּגָדִיס: וְלֹא תִשְׁמִיעַ אַס.
 שְׁלֵה תַּפְחָה לַיּוֹרֵד בֶּךְ וְכִן אַחֲשֵׁנָה
 לַהֲקַדֵּשׁ דְּכִין דִּשְׁמִיעַ לֵהֵן בְּדִמִי אַחֲשֵׁנָה
 חוֹ לֵה מַלְאֲכָה לְשִׁבְקָל מִימֵה טַפִּי
 דְּלִמְרִיתָה לְגִבּוֹה כו' דְּכִמְבִּישׁ (וִיקָרָה ח)
 וְאִסִּי כִי יִקְרִישׁ [וַיָּגִי] (וִדְרִישׁ ג)
 מוֹלָה שְׁפִיחָן שְׂשׁוּר [וַיָּגִי] (וִדְרִישׁ ג)
 הַגִּבּוֹה שְׂחָף כְּמִי יִשְׁמִיעַ לֵה וִירָא
 לֵה מִכְר שְׁלִישׁ וְהַקְדִּישׁ
 א"ל שְׂמָא אִם אַתָּה
 לְהוֹצִיא מִה שְׁהַחֲרוּתִי
 אִם

אכל השם איין: הרי הן מוקדשות. כלומר מה שקודש האין יותר אף של הקדש כמה מכניסין וכמה מוציאין ומיהו משלשן שכתבו דייקין אל דלינרי ובנו שהיה סגור שלא יעזוב כשריה הקדשים שם עליית לבנו והאשר לקדשים שם. ומכאן דייקין לקמן מכלל דשפיר וקמי דהיינו כל חכמי הדור: איבא דאמרי. לנחלי ובנו הויא יאיה לו להניח בהקדש שמים או אחת ארץ הוא גלה דעמו שאם היו בירשא ובנו הכנים שם שמשמח את הבן מכלל דהאז שפיר עבד דרביה דגמרא לאמריי רביה בכל דוכחא מרשא ומחדר לו מן מוספא: וכן ובנו הויא הכי קאמר לפי שיוסף בן יעקוב חסיד אהרן שאל מגלגלה חובב והויא בני שפיר שריקן כל חזירות הקדש: אלא מהא פליגי ומנא דא"י ס"ל דפליגי הלכך אפן אמאן נסמך: פ"ס דא"ל הכי שמואל דאמר כמאן. ויהי הלבנת כרובים דקא שמואל כוונתיה. ורביא לאחוריה "שמואל ליה היה הא"י כללז וגם רבא דקאמאר במכתבא כל כללות שגמרא ענון הלהב כתאמ משה (שם טו.) הלהב כר"ע כר' יהושע ר' יהודה ור"ש הלהב כר' יהודה וכן ר"מ ור' יהודה ור' חיי: כי עבדוי אחסנא. מקום שמעביר האב מזהל מן הראוי: מחר שלש. לנצרו: והקדים שלש. ואיבא ליימאר דלחי מחר: דלאהרין ליה לשמי דלמקמן: בנקטו ובחמניו. כלומר להחיותהו: דכמאן דא"ל רביי ונין קרן ע"מ שחמכסו לייכר דחמי ע"פ שלא פירש. והכי קאמר ליה שמיא ליהונקן חורה שהחזרת לבניו הוה הן בניו ומזור וקא אומן דק"ר (יטין טו.) מזהו לקיים דברי המת שלי על מנת שהקדשים לשמים ואמרו חכמים דלא הויא מתנה הויא עבד

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

הַקֶּטֶן יִדְּהָ לְאַלְף
הַדָּעִיר לְגוֹי עֲצוּם אָנִי יי
כַּעֲתָה אוֹחֲשֶׁנָּה:
יִשְׁעִיהוּ ס כב

גליון הש"ס

ישב"ם ד"ה ת"ש, שמואל
לית ליה האי בללא, עי'
גמר שבע חש הודיות ד"ה
אמר שמואל:

הנהגות חב"ם

(א) רשכ"ם ד"ה קרא וסי'
לא באת תתקלה על ירך בדין
מסרה: (ב) ד"ה אדריבה וסי'
ומדרכתו ונני כלי יחיתת ק'
מחוק: (ג) ד"ה תיש וסי'
דח"ר יושק, נ"ב לקמן בדף
קע"ד: (ד) תיש ד"ה לא
וסי' כחיו ונחמו, נ"ב דל"כ
וסי' וסי' לאחר מותי משום
ירושל: